

מימוש עקרונות ה"ליכוד" ל"אחדות" – מתכון לממשלת המשיח

תמיד קל יותר לסלוח, להבין ואפילו להצדיק מישהו שצעיר יותר, מבוגר יותר, שונה, מקטגוריה אחרת. אבל התורה מגלה שיש לדון כל אדם – לכף זכות. כן, אפילו הוא חסיד בדיוק כמוני

מאת א. מיכאלי

חשוב? אינני מעוניין, ובכלל למה אתה מפריע לאנשים? תשובה לא הכי נעימה, אודה על האמת, אבל זו גם לא סיבה להתבלבל כלל וכלל, ולפיכך המשכתי בעבודתי.

משום-מה, למרות הטחנתו האישית הוא ביכר לעמוד ולצפות במניחים, וכעבור מספר דקות פתח בשיחה. הוא התעניין בכל. משנת הלידה ועד השקפותי הדתיות על בעיות לאומיות. השיחה נמשכה כשעתיים. הטון הפך לידידותי כל העת. כל עשר דקות הצעתי מחדש להניח תפילין בהנחה שמהוה השתנה כבר.. אבל בן שיחי דבק בסירובו.

לדידי הוא היה ספינקס אמיתי. משדר אישיות בעלת תרבות כפולה. מחד – ידידות, ומאידך – סלידה מעודנת מהצעתי. למרות זאת המשכתי לענות על כל תהיותיו והשיחה התנהלה משל היינו ידידים משכבר הימים.

כעבור שעתיים של פעילות ושיחה מרתונית חזרתי למושב לנח קמעה. ניסיתי לפצח את האישיות שזה עתה הכרתי. הפליא אותי דבר אחד: כל צד מאישיותו הוקרנה באופן ברור. הפן הידידותי היה ידידותי מאוד והפן הביקורתי היה גם הוא ביקורתי מאוד. סימפטיה וסלידה שימשו בעירוביה. לא

להבין שבעצם גם כשמישהו מאכזב או מתנהג פחות יפה ממה שציפיתי – עדיין אין כל חובה לקבוע שהוא עשה זאת ממניעים פסולים. אדרבה.

על סיפון המטוס נזכרתי באפיזודה מעניינת שחוויתי באחת מטיסותיי לרבי לחדש תשרי. היינו קבוצת בחורים, תמימים דלי עורמה יח"צנית, וביקשנו לקיים את הוראת הרבי לזכות יהודים במצוות הנחת תפילין. כל אחד השתדל לעשות את המיטב שביכולתו ולהשפיע על מספר רב של נוסעים שיניחו תפילין.

התמקמתי בפינה באחורי המטוס. פרשתי את ערכת התפילין והתפילות והזמנתי מועמדים פוטנציאליים לזכות במצוה. היו שנענו ברצון ואחרים ענו בשליחה. למעשה, הידוכן שקק פעילות. כמה מהנוסעים טרחו להציע מיוזמתם לחברים או בני משפחה להצטרף לגל המניחים.

לפתע, עיניי צדו יהודי, בעל הופעה מוצקה ושופע בטחון עצמי. 'חששתי לגשת אליו. כשהתקרב יותר ראיתי שלצד גבריותו הוא בעל סבר פנים מאירות והחלטתי שלא לפסוח על הזדמנות.

"לא, תודה", השיב האיש, "בשביל מה זה

7:00
בבוקר. נכנסים במהירות לרכב שיקח אותנו לנמל התעופה בן גוריון. אחרי מטר נשיקות וגל חיבוקים, סוף סוף...נוסעים. אני מתרווח על מושבי, מעביר את חוויות השבועיים שחלפו, את כל העניינים שבי"ה סודרו על הצד הטוב, ונזכר בכל מי שהושיט עזרה או סיוע כל שהוא, אינפורמצי' חשובה שמנעה סיבוכים ועגמות-נפש.

מנגד, עולים על גל הרעיונות והזכרונות, אכזבות, כעסים, אי שביעות רצון מפלוני ומאלמוני, התנהגויות שליליות לכאורה ועוד כהנה וכהנה. במהירות, המוח קובע מסקנות: זה צדיק וישר ואילו ההוא – סתם...

הנהג מכניס קלטת ומפעיל את הטייפ. אוזניי שומעות לא פחות ולא יותר את אפרים מנדלסון שר בקצב מוזיקלי גובר את "הוי דן את כל האדם לכף זכות". תוך כדי פיזום חרישי – התחלתי לחשוב קצת על המילים. כן, את כל האדם, מה לעשות? אלו דברי המשנה שניתנה לנו מסיני. זו לא תזה חברתית של מנדלסון הזמר...

זה נשמע כבר אחרת. חמש דקות של התבוננות ונסיון אמיתי ללמוד וללמד זכות על הזולת הניבו פרי. פתאום התאפשר לי

"אז מה היה כל הקטע?"
 שאלתי... והוא בתגובה
 הוציא כרטיס-ביקור והושיט
 לעברי. "תבוא לבקר
 במשרדי, אני אכבד אותך"
 אמר והוסיף "רציתי לראות
 איך תתייחס ליהודי שלועג,
 שנראה כלא-מאמין. היית
 בסדר גמור. אותי כבר אין
 צורך לשכנע שלחב"דניקים
 יש אהבת ישראל"

ישראל של מורנו הבעש"ט. הוא נהג להתפלל
 ולערוך 'פדיון-נפש' כשמישהו היה שרוי
 בצער. הבעל שם טוב מסר את נפשו על אהבת
 ישראל ליהודי שכלל לא הכירו.

ממשיך לספר הרבי הריי"צ: התורות
 שהרב מברדיטשוב שמע מהבעל-שם-טוב
 עוררו את עצם נשמתו הקדושה, שבעבודתו
 הקדושה במסירת נפש להמליץ טוב על כל בן
 ובת ישראל, זכה להקים (בשמים) היכל-זכות
 חדש.

וסיים הרבי: רבנו הזקן שיבח בעוז
 ("הָאֵט שְׂטָרְק מִשְׁבַּח גְּעוּוּעַן") את הרב
 מברדיטשוב על מסירות-נפשו לחפש זכות על
 כל בן ובת ישראל. והוסיף אדמו"ר הזקן,
 שכאשר יהודי אומר תהלים ומזכיר את הרב
 מברדיטשוב – עולות אותיות התהלים
 ומגיעות להיכל הזכות ומעוררות רחמים עליו
 (על האומר) ובני ביתו.

עד כאן תוכן דברי כ"ק אדמו"ר הריי"צ
 ני"ע (ספר השיחות קיץ הישי"ת עמוד 115).

הורגלו וחונכנו שכל מלה של רבותינו
 נשיאינו מדויקת בתכלית. חונכנו לדעת
 שכאשר סיפור מסופר לנו על ידי הרביים
 אחת מטרתו ללמדנו, להשכילנו ולשנות
 טבענו. מה צריכה להיות אם כן המסקנה
 היחידה משיחה זו? האם למישהו ספק עדין
 כיצד צריכה להיות הנהגתנו?

וברוח פרשת מתן-תורה שקראנו לפני
 שבועיים בלבד, גם כאן יש להפנים את
 הדברים באופן של נעשה ונשמע. קודם כל –
 קבלת עול. היות ושמענו מרבותינו נשיאינו

המשך בעמוד 51

שמערכת השיקולים וההחלטות שלו נהירה לי
 כשבילי כף ידי, בכל-זאת – יש לדון לזכות.

פעמים רבות מזדמן לי לשמוע משפט
 בסגנון "הו, הנה עוד רבי לוי יצחק
 מברדיטשוב". בדרך כלל, בסיטואציה
 שבה מישהו מטיל דופי או גנאי באיש או
 בחבורה, ומולו ניצב 'טיפוס' סלחני, מתון
 משהו, המגונן בלהט על המותקף.

אכן, לא בכדי, זו התגובה הטבעית
 לנסיגנות סניגוריה על היחיד ו/או על הרבים.
 סיפורי הודו על אהבתו לכל יהודי, הותירו
 תמיד רושם עמוק בלב הקורא. איזכור שמו
 של צדיק זה מעורר תמיד אסוציאציות
 חיוביות של נועם, רוך, סבלנות ומעל הכל –
 אהבה, הרבה אהבה לכל יהודי, לכל בן
 אברהם יצחק ויעקב.

מאיפה הוא שאב את אוקיינוס האהבה
 לכל יהודי?

מספר הרבי הריי"צ ני"ע: הרב מברדיטשוב
 שמע תורה (אחת מתוך שלוש) תורות מהבעל-
 שם-טוב על אמרת חז"ל "כל תורה שאין עמה
 מלאכה סופה בטלה". מלאכה – פירש
 הבעש"ט – זו התעסקות; וכל תורה שאין
 עמה מלאכה, היינו, התעסקות באהבת
 ישראל; סופה בטלה – כל חלק שלומדים
 בתורה והלימוד לא מביא לאהבת ישראל
 ("מלאכה") זה לא נחשב כתורה ("איז די
 תורה קיין תורה ניט").

בעל חוש יכול לצייר את מדת אהבת

יכולתי לחדול מלנסות לפתור את סוד
 האישיות האטרקטיבית.

לפתע, שמעתי מישהו קורא לעברי –
 "חב"דניק!!" סובבתי לאחור והנה 'ידידי'
 קורא לי. הוא התכופף והזדקף והראה לי –
 ממש ככה – זוג תפילין!!! כשחיך מרוח על
 פניו סימן לי הידיד להתקרב. ואז התחלנו
 לשוחח שוב, והפעם ללא 'פרפורים'. התברר
 שהאיש שומר הרבה מצוות, ואת מצוות
 תפילין הוא מייקר במיוחד. בכל נסיעותיו
 לחו"ל הוא מקפיד מאוד לקחתן וכמובן
 להניחן.

"אז מה היה כל הקטע?" שאלתי... והוא
 בתגובה הוציא כרטיס-ביקור והושיט לעברי.
 "תבוא לבקר במשרדי, אני אכבד אותך" אמר
 והוסיף "רציתי לראות איך תתייחס ליהודי
 שלועג, שנראה כלא-מאמין. היית בסדר גמור.
 אותי כבר אין צורך לשכנע שלחב"דניקים יש
 אהבת ישראל".

אזוי!

בסיפור הקוריוזי הזה נזכרתי שמונה
 שנים אחרי התרחשותו. הבנתי ביתר עומק
 את הדגשת המשנה "הוי דן את כל האדם
 לכף זכות". זו הוראה לכל אחד מאתנו. ומה
 שעוד יותר חשוב זו הוראה כלפי כל אחד
 מאתנו.

נכון, תמיד קל יותר לסלוח, להבין ואפילו
 להצדיק מישהו שצעיר יותר, מבוגר יותר,
 שונה ממך, מקטגוריה אחרת. אבל התורה
 מגלה שיש לדון כל אדם – לכף זכות. כן,
 אפילו הוא חסיד בדיוק כמוני, ואני בטוח